

FOLK OG LAND

NR. 18 — 7 ARGANG

LØRDAG 17. MAI 1958

LØSSALG 65 ØRE

Fra den store
Månedalen 21 B

25 år idag siden Nasjonal Samling ble stiftet

I slike stormfulle tider som vi nu er gått inn i, er det nødvendig å ha en kampdyktig politisk organisasjon med positive ideer, som i slagkraft kan måle seg med marxismen, men er i pakt med fremtiden.

Oppfordring til Nasjonal Samling 17. mai 1933.

Forspill

Opprinnelsen til Nasjonal Samling går helt tilbake til revolusjonens første år i Russland da Vidkun Quisling oppholdt seg som militærattasjé i Petrograd i 1918. Han så et veldig rike gå under i blod og ubeskrivelige redsler, et århundregammelt feudalt system bli slått istykker og erstattet av et nytt despotisk velde.

Med sin sterke interesse for samfundsproblemene og sitt eget revolusjonære syn på utviklingen, fulgte han det kommunistiske eksperiment med øynene åpne for de mange latente muligheter, og

med særlig interesse fordi han allerede lenge før den tiden, i 1912, som generalstabsoffiser

Tynset 1936.

Skjebnesvangre år i kamp for Norges fortsatte beståen som fri og selvstendig stat

var blitt tildelt Russland som sitt spesialfag og hadde lært seg selv russisk.

I motsetning til de fleste utlendinger som befant seg i Russland ved revolusjonens utbrudd så han ikke på denne som et forbigående fenomen i likhet med mange andre blodige revolusjoner, men som en fase i hele verdensutviklingen.

Da imidlertid den diplomatiske forbindelse ble brutt i 1919 måtte Quisling reise hjem til Norge. Men i 1922 var han igjen tilbake i Russland, og dennegangen som leder av Nansen-misjonens gigantiske hjelpeorganisasjon i hungerdistriktene. Fordi Quisling behersket det russiske språk hadde han særlige forutsetninger for å gjøre seg opp sin egen mening om det som foregikk, og fordi han holdt seg strikt til sitt humanitære arbeid nøyte han en usedvanlig fortrolighet hos de ledende bolsjevikere. De var meget åpenhjertige og han fikk som kanskje ingen annen Vestens utsending inblikk i deres tenkemåte og planer.

I 1923 var sovjetstaten i slik indre oppløsning og nøden så forferdende at Lenin måtte redusere terroren og gjøre en «ideologisk» retrett med den såkalte NEP-periode. En form for retrett som innledet den senere konsekvent fulgte taktikk hos Kreml-herskerne: tre skritt frem, ett skritt tilbake.

NEP-perioden som åpnet adgang til privat foretaksmohet gjorde i løpet av kort tid underverker i kampen mot nøden og matmangelen. — Massehenrettelsen stanset og friheten begynte langsomt å komme tilbake. Folket pustet lettet og håpet med en viss grunn at det verste var over.

Det var denne optimisme i de russiske masser som Quisling også til en viss grad kom til å dele. Og det var en slik

forbigående optimisme som senere ga de hjemlige Kominintern-koryfeer Schefflo, Friis og Tranmæl et påskudd til under Quisling-saken i 1932, å beskyldte Quisling for «kommunistiske sympatier». (Som om det forøvrig skulle være noe kriminelt i deres øyne).*)

Med sitt revolusjonære syn på utviklingen i verden og sin medfødte trang til å finne en løsning på de mange nye samfundsproblemer som fulgte i kjølvannet på den rivende tekniske utvikling og massenes stigende krav på en mere menneskelig tilværelse, fulgte Quisling det kommunistiske eksperiment i Russland med særlig interesse. Også fordi han under sitt studium av Russland som offiser i Generalstaben var kommet til å se det som en verdenshistorisk oppgave å redde Russland for Europa.

*) En beskyldning som redaktør Olav Røgeberg, uvisst i hvilken hensikt, nylig fant å måtte friske opp igjen i forretningsbladet «Farmand».

Allerede i 1917 under de første inntrykk av revolusjonen utarbeidet Quisling de retningslinjer som senere ble NS program. Til og med navnet Nasjonal Samling ble brukt i de første utkast.

Det som fikk Quisling til å reise hjem til Norge i 1929, trass i de store internasjonale oppgaver som fortsatt ventet utenfor Norge var et dokument som ble vist ham av høye bolsjevikfunksjonærer.

Et «Utkast til Forfatning for den Skandinaviske Føderale Sovjetrepublikk». En plan som forøvrig var høyaktuell så sent som våren 1945, og etter alt å dømme fremdeles er det.

Quisling uttalte i denne forbindelse under rettssaken i 1945 «at når jeg visste om disse planer og at folk som kalte seg nordmenn og representerte den norske arbeiderbevegelse samarbeidet med bolsjevikene for å avstå Nord-Norge som sovjetrepublikk, klarte jeg for min del ikke å bli lenger i Russland».

Det første skritt etter hjemkomsten til Norge var en ar-

(Forts. s. 4).

NS-møte på Yngstervet 1936.

VORT EFTERMÆLE

«Fæ dør, frænder dør,
Du skal også dø,
Men ett jeg vet, som aldri
dør,
Dommen over død mann!»

Disse ord, som stammer fra en fjern fortid, har også sin gyldighet i dag!

Mon interessen for ens ettermæle var større i gamle dage — i individualismens tidsalder — enn i dag — i flokkmentalitetens? Jo, sikkert! Det er nå for tiden så lett å få et «godt ettermæle!» Det er bare å følge «flokk», så kommer alt av seg selv! Men er det allikevel ikke av og til en liten orm, som gnager i en indre? Før i tiden, da de virkelig tenkte selv og fulgte sin egen overbevisning var de allikevel lykkeligere, selv om det mangen gang kostet mer og ga mindre inntekter!

Det fantes og finnes fremdeles her i landet en liten minoritet, som konsekvent har fulgt sin overbevisning og handlet etter den i en for landet skjebnesvanger tid. De har også fått føle omkostningene, inntil de figurlig talt sto nakne! Men de er fremdeles lykkelige — ved å ha en god samvittighet!

«Disse «ubehagelige» individer, som ved sitt blotte nærvær alene har formådd å tære — på vår egen samvittighet. De skulle jo egentlig ha vært slaktet ned alle sammen i jubelåret 1945, men man rakk det ikke — de var allikevel alt for mange! De ble ganske vist gjort brødløse, eiendomsløse og umælede (som «landssvikere», men dessverre kravler de seg allikevel opp igjen! Dette var jo rent imot beregningen, og nå er de endog kommet så langt, at de har fått alle våre domsavsigelser over dem i høy grad «frynset i kantene», mens det egentlig var vår mening, at de i all stillhet skulle dø ut av seg selv!» Så lyder de spredte røster i flokkmentalitetens leir!

Så langt er vi kommet i dag — et stykke på veien, men det har kostet! Mange verdifulle partifeller er i løpet av disse 13 år døde, men mange av de fremdeles levende er også falt fra! De er tross de vundne fremskritt gått trett, fordi det ikke nytter». De «blåser i det hele» og tenker ikke lenger — ikke engang på sine etterkommere! Allerede deres barn skal finne seg i å gå gjennom livet med bevisstheten om, at deres fedre og mødre er dømt ved norske domstoler som landssvikere til tross for, at disse domme beror på en løgn! Det var nett-

opp våre anklagere, som var landssvikere.

Det koster så lite å stille seg inn i rekkene igjen og la de aktive føle, at de ikke er alene. Man har kanskje oppgitt alt for seg selv og sine og stoler på, at historien en gang i fremtiden vil gi oss rett, men det vil ikke skje, så lenge det nåværende styre sitter ved makten, for de vil føre pennen for sine «historie-skrivere», så langt de kan! Det er også andre momenter, som hindrer vår fremmarsj, og det er det forlik, som ble sluttet i 1945 mellom arbeiderpartiet og alle borgerlige partier om å tilgi hverandre lengst åpenbare feil både før og under krigen, for avisfeider om så ildluktende saker ville ha brennemerket dem alle som politikere, og vi ville neppe ha hatt en av dem som aktive politikere i dag! Ved samme anledning ble man også enige om i stedet å kaste all skyld over på NS, hvis medlemmer alle skulle dømmes. Denne samkjøring vedvarer fremdeles, og ingen vet hvor lenge!

Om således vanskelighetene er mange og store, må vi fortsatt i egen og landets interesse holde sammen, for landet må også engang føres tilbake til å bli en rettsstat, for ellers kommer vi snart til å leve på gyngende grunn alle sammen.

Vern ditt land og dets ry som rettsstat! Vern ditt eget ettermæle også for dine etterkommeres skyld!

Tenk også på de døde — de vil engang omfatte også deg selv!

Kjemp for alles gode ettermæle!

En gubbe på 83 år.

Noe for Dagbladet

Norsk presse og kringkasting har brakt meddelelser om en nordmann som har vært med på å finne et nytt grunnstoff. Det er naturlig at normale mennesker gleder seg over denne betydningsfulle vitenskapelige innsats fra en landsmanns side, men for Dagbladet må vel saken stille seg annerledes. Her gjelder det sannelig farligere ting enn konsulentstillinger i Finansdepartementet! Vi gjør bladet oppmerksom på at det bør være på jakt og protestere energisk mot at tidligere frontkjempere og NS-folk finner opp nye grunnstoffer! Det er for skammelig at en henter folk så å si direkte ut av fengsle for at de kan gjøre vitenskapelige oppdagelser. La Beinset greie både Finansdepartementet, vitenskapen, Presseklubben, som NS etterlot seg, og for oss gjerne også både Korn- og Monopolet med!

Hilsen fra Karl Holter til N.R.K.

Orrella, mai 1958

Herr redaktør!

Den store kulturforsker Egon Friedell sier i en av sine bøker at vår europeiske sivilisasjon trues av to «Djevlereligioner», nemlig bolsjevismen og amerikanismen, og han mener at vi lettere vil overleve en invasjon av den første enn av den siste.

Norsk Rikskringkasting stiller seg som det synes bevisst eller ubevisst til tjeneste for amerikanismen.

Det så vi da den sendte «The Monkeys» til Gøteborg som representanter for Norge.

Jeg vet at jeg ikke er den eneste som reagerte voldsomt da jeg lyttet til programmet «Fram for familien» og fikk høre de engelske slagene som «apekattene» serverte for et samlet Skandinavia som typisk norske innslag i underholdningen.

Jeg skrev til kringkastings-sjefen og programlederen som følger:

Kjære Fostervold!

I gleden over at ein norsk bondehuslyd greidde seg so framifrå i Gøteborg kom det som ein kald dusj at du let «apekattane» dine syngje engelske visur på ei interskandinavisk stemme. — Er norske tonar låkare?

«Eg vart forferd og så harm at eg var på gråten.

Og eg var nok ikkje den einaste som kjende det søfels. Om me no og er vortne ein politisk satellit under angelsaksarene so lyt me likefullt halde uppe vyrdnaden for vår eigen kultur.

Med helsing

K. H.

Kjære Rolf Kirkvåg!

La meg først som gammel radiomann uttrykke min uforsholdne anerkjennelse av Deres dyktighet framfor mikrofonen. — Men Gud bevare oss Kirkvaag! hvordan kunne De la The Monkeys syngje engelsk sludder i Gøteborg i et interskandinavisk stemme? De skulle ha satt Deres egen stilling inn på at så ikke skjedde. Vår egen toneverden står fullt på høyde med den angelsaksiske! Jeg var på gråten av harme, og jeg var ikke den eneste som følte det slik.

Med vennlig hilsen

K. H.

Senere er jeg kommet til å tenke på at det rimeligvis er programsjef Diesen som har hovedansvaret for den hårreisende brøler at «The Monkeys» ble sendt avgårde sammen med familien Aabye fra Sigdal. — Er dette tilfelle, så skulle De skamme Dem herr Diesen! Når jeg — som er dømt til fem års straffarbeide som landsforreder (la oss ik-

På høyeste plan

Nå begynner jeg å bli lutele skrytet om hva som skal drøftes på «høyeste plan».

Vi menige lesere har vel ikke greie på noe så høyt, det går over vår vesle forstand. Men det ser skinnbarlig ut som om alt står «på stedet hvil», som det heter på moen, eller kanskje «sakte revers».

Og det ser ut som om det fornemste ved en fredsslutning er å legge grunnen til en ny krig.

Førrige gang ble Tyskland delt opp og gitt bort til avindsjuke naboer. Polen fikk Danzig og korridoren som delte landet i to.

Kunne vi ikke la svenskene få en korridor gjennom Trysil, Løten, Nes og videre over Valdres til Sogn?

Nå deltes Berlin i to, Tyskland i to og India i tre, — det er nok å krangle om.

Styres vi av falske profeter?

Hvor skal vi så finne de ekte?

På Tronfjell ved Alvdal bodde det en de kalte professor Baral, men han døde 8. mai 1945. Han har gitt ut en god del, bl. a. «Innledning til Indisk filosofi» som også er å få på norsk.

Jeg blar etter litt i en av hans skrifter, for å se hva han mente om vår tid. Sitater er hentet fra «Swami Sri Anandā Acharya, i hans egne ord» utkom 1955.

ke pynte på navnet) og har sonet over halvparten av dette, enda har så pass kjærlighet til mitt fedreland at jeg følte det som en sviende skam at norsk kultur ble representert i Gøteborg av disse «apekattene», da burde De, som er såkalt «God nordmann» og utenfor all tvil sloss drapelig for Deres overbevisning i krigens dager (ihvertfall synes jeg jeg ser det) følt det enda sterkere. Jeg går ikke så langt at jeg forlanger Deres hode på et fat, enda det vilde ta seg godt ut med persilledusker bak ørene og citron i munnen. Men jeg synes De fortjener en offentlig refselse.

Hvilket herved tildeles Dem. Skam Dem, Diesen! Skam Dem!

Karl Holter.

P. S.

Jeg har ikke sendt dette brevet til Diesen personlig. Jeg kjenner ham nemlig som såpass tykkhudet at det ville være å skvette vatn på gåsen. Men jeg ber Dem herr redaktør sørge for at Rikskringkastinga får se det, og at herr Diesen selv også får et eksemplar av bladet, så han og Wildhagen får noe ekstra å tygge på i frokostpausen, for den vet jeg de setter pris på.

Under den første verdenskrig uttalte han følgende som er trykt i «Ikschakschukongens kunnskapskvede» utkommet 1921:

«Eters og jordskjelvs krefter vil de lystfødte skapninger tøyle og bruke dem til sin egen ødeleggelse. Da vil de dematerialiserte åndene som bor i luften trollbindes som bærere av ild- og eter- og radiumsvåpen til jordboernes tilintetgjørelse.

Den krigen som nå utfører sitt ødeleggelsesverk (1. verdenskrig) er bare en bondeoppstand i sammenlikning med hva der vil komme om ett kvart århundre. I denne kommende krig vil kvinner delta. Og et halvt århundre etterat denne andre verdenskrigen er opphørt vil en enda frykteligere krig bryte ut i hvilken ånder vil bli benyttet til å nedslakte hele armeer fra en ufattelig avstand. (Ånder, — les atomer). Ingen vil bli spart. Ingen vil unnkomme. Det siviliserte menneske vil forårsake hele menneskehetens fullstendige utslettelse». Det var dystre ting. Et halvt århundre etter 8. mai 1945, det skulle bli mai 1995. Men han sa også at denne skjebne kunne avverges, og at den ideale mulighet herfor ville oppstå.

Han stiftet ingen sekt eller religion.

Hans vei vil føre menneskene bort fra industri, bort fra banker og handel — fra maskiners og pengers og materialistisk sivilisasjons tyranni.

Han så fram til en verden uten landegrenser, uten byer og forsteder med hele jorden smykket av smilende havebygder, hvor hver mann var tilfreds med sine markers høst.

Altså, den motsatte vei av hva verden går i dag.

Profeten på Tronfjell bestyrker meg i en levereget: Når du ikke vet hva du skal gjøre, så se etter hva de fleste gjør. Og så gjør du det motsatte.

Swami Sri Anandā Acharya var visst seg på et litt høyere plan enn disse menn fra storbyene som sitter i nettet av intriger, maktsyke, kjeltringstreker og hestehandlersluhet. Og hvor avindsyke er en avgjørende maktfaktor.

Derfor var han vel også forvist fra sitt eget land, India, fordi han ikke passet inn i kremmernes planer.

Store menn passer ikke vår tids makthavere, de passer ikke for noen som er maktsyke. Først når de er vel døde og begravet får de blomster og svulmende ord.

«Ve eder, I som pynter profetenes graver. — I levende live lot I dem — mentalundersøke».

D. S.

Ola Løveng

FOLK OG LAND

UAVHENCIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Tanker på en minnedag

Et kvart sekel er ikke noe langt tidsrom å se tilbake på i et folks liv. Det er nærmest som en liten episode å regne. Men for det enkelte menneske stiller det seg naturligvis annerledes. Der ruver 25 år i kamp og tro, i seir og nederlag som en sentral fjellformasjon i tanker og sinn.

Derfor er det naturligvis også sant dette som sies om oss NS-folk, enten vi nå har fulgt partiet i alle disse år eller bare en kortere tid, at vi er uforbederlige. Vår tro, vår drøm, vår vilje, våre minner og våre døde kan vi visselig ikke rive ut av våre hjerter. Slikt klarer bare gamle Mot Dagister. Vi er ingen svikere.

Det er også sant at vi er glad i våre gamle symboler og merker, slagord og programmer, kort sagt den politiske utformning vår kamp fikk i disse fjerne år. Men like sant er det at disse former naturligvis ikke er annet enn midler som vi dengang med rette eller urette fant brukbare. Det kampen virkelig dreiet seg om var selvsagt noe ganske annet enn former og slagord, navn og programposter.

Vi kjempet for å redde det norske folk ut av materialismens kvelende favntak, denne pest som har drept troen og gleden i menneskehjertene, har styrtet troner og altere, har skjendet fedrelandets navn og ære og har skapt menneskene om til villdyr. Ja, så langt har dens virkninger gått at den har også måttet prege deres kamp som kjempet mot den.

I dag er marxismen et dødt begrep i norsk politikk. Ingen av den nye overklasse som har kravlet seg fram på arbeidernes rygg vil være seg dette stygge ord bekjent mere. Men dens materialistiske ånd er sannelig like levende som før. Den jager som et ondt gjenferd sine gamle disipler gjennom den verden de var med på å ødelegge. Derfor hører man også angstskrikene fra dens gamle trojenere i bøker og skrifter. Den har skapt ungdommen av i dag om til åndelige robotter uten interesse for de virkelige ting, uten ansvar og uten tro. Den har utlevert verden til åndelig undergang i mekanikk og sjelløshet og kanskje også til hel undergang i atomdøden.

Vi som ser dette kan naturligvis ikke gi opp kampen så lenge det er kraft igjen i den enkelte av oss som kjempet i Quislings antimaterialistiske hær. Vi kan ikke se på at vårt folk drukner i dette onde heksebrygg uten å si ifra. Men vi er heller ingen ortodokse stivstikkere uten evne til fornyelse.

Det bør også sies i dag at i den kamp vi førte satte vi inn vår tro på det godes seir, vår fedrelandskjærlighet og vår lengsel fra død materie og fatalisme mot ånd og sannhet og frelse. Så fylt var vi av dette, av dette kampens innerste hellige innhold, at vi ofte ble for ivrige, at vi glemte å dekke oss selv. Vi glemte å tenke på former og bakveier, og undertiden glemte vi visst også å være rettferdige mot dem som ikke forsto oss. Derfor gikk det da også slik at vi i hvis hele liv var folkets og fedrelandets vel, vi som uten betenking og ved hver anledning bar byrder og ofre for Norges sak mens andre seilet den behagelige vei med strømmen, vi kom i den paradoksale situasjon også å måtte bære de politiske taskenspilleres beskyldninger om landssvik.

Vi vet at det også i dag er andre enn oss som føler tidens nød og som ikke har gitt opp kampen mot den materialistiske pest og de politiske systemer den har manifestert seg i.

Vi føler disse som forbundsfeller og venner, selvom vi naturligvis er skuffet over deres svik og manglende forståelse i de kritiske år under og særlig etter okkupasjonen. De lot seg skremme til å tute med de materialistiske marxistulver, i fåreklær. De kastet villig oss som hadde båret også deres kamp opp gjennom årene for villdyrene, skjønt de inderlig vel visste og vet at var det noe vi ikke var så

Hans grå eminence

Fort vekk fyller de år de gamle gode Mot Dagister og ser fra sine forskjelligartede taburetter med mett tilfredshet tilbake på den ungdom og de idealer de har syket så grusomt. Vi gråter naturligvis i og for seg ikke for disse idealenes skyld. Det er jo nettopp de som har lagt verden øde, som har drept troen og ånden og kastet menneskene ut av paradiset og inn i den sjelløse materialismens ørken. Men likevel er det ikke hyggelig å se medmennesker offentlig spytte seg selv i ansiktet. Og idealer er nå engang idealer, hvis de da ikke bare er springbrett for opportunist.

Vi beklager å måtte si at den aller siste jubilant, professor Arne Ordning er en av de aller verste og farligste av arten — spesielt fordi han ser så menneskelig og ufarlig ut. Han ser ikke ut som den materialismens yppersteprest han er. Han ser ikke ut til gjennom hele sitt liv å ha spilt den grå eminences rolle — først hos Erling Falk i Mot Dag som revolusjonær og antimilitær, hos Trygve Lie i London som bolsjevismens hjelper i å ta strupetakket på Europa og Vesten og nå hos utenriksminister Lange som NATO-mann, militarist og Vestens forsvarer.

Avisene har flommet av vakre ord om denne politiske kameleon, denne ungdommens og troens ødelegger i aktverdige profesorskrud, denne krigspappa fra Londontiden. Det er også utgitt et festskrift til hans ære — hans venner og gelikere trenger jo å pynte opp fasaden ved å skryte av andre som er medansvarlige i det som nå forfølger dem i onde netter. I dette festskrift forteller også Trygve Lie eksempler på Ordning's «fabelaktige evne til karakteristikk». «Apekatt» er en absolutt fellende dom i Ordning's humørfylte karakteriseringskunst, fortelles det.

I betraktning blant annet av Ordning's innsats for å få visse dyr godkjent som sine forfedre slutter vi oss absolutt til karakteristikken når det gjelder professoren selv. Han har allerede gått til sine fedre i bokstavelig forstand. *Siegfried.*

var det landssvikere.

Vi står der temmelig ribbet i dag på 25 årsdagen. Våre faner er slitte og vårt tog av døde som marsjerer med i våre rekker er langt som en ond drøm. Likevel må vi bekjenne at vi fremdeles står for det vi alltid har stått for: åndens og det nordiske individs rett til tro og utfoldelse i en ond, materialistisk, partireden verden, hvor enkeltmenneskene er knektet og umyndiggjort. En verden uten tro, uten håp og uten fremtid.

Selv om vi i vår verden bare er en drømmeverden, så er den dog bedre enn den vi nå lever i.

«Varden» får på puklen

I Skiensavisen «Varden» finner vi under «Ordet er fritt» følgende innlegg under titlen «Var det nødvendig?»:

Herr redaktør.

I Varden for 15. d. m. på første side hadde de med innrammet overskrift: «Quislings bankbok ettersøkes» en artikkel som begynner slik: «Sparebankboken til landsforræder nr. 1 Vikun Quisling som ble dømt til døden og skutt i 1945 er kommet bort».

Fra det offentliges side heter det at det skal være ro om rettsoppgjøret og at sluttstreken er satt og avisene har med stor styrke gått inn for samme syn. — D. v. s. at når en eller annen har forsøkt å få inn i avisene en artikkel som går på tvers av det syn på det såkalte rettsoppgjør, som er diktert av myndighetene, da er det gjerne avisenes spalter lukket og stengt, men er det stoff som kan hisse opp mot de rettsstridige domte, da er gjerne avisene mer enn villig til å gi spalterom. Slik praktiseres «Ro om rettsoppgjøret» i vår «de-

mokratiske» presse. På den måte skal alle opposisjonsytninger undertrykkes.

En så lurvet artikkel om en avdød politisk motstander som den Varden serverer sine lesere i anledning den forsvunne bankbok ser en heldigvis ikke ofte i noen avis, ja kanskje Dagbladet, unntatt.

Etter alt som er kommet fram om det såkalte rettsoppgjør burde Varden ha vist måtehold, og De, herr redaktør: «burde ha visst og måttet ha forstått», for å bruke «rettsoppgjørets» terminologi, at dette «rettsoppgjør» intet har med rett å gjøre i dette ords egentlige betydning, men er kun en hevnaakt overfor politiske motstandere.

En «retts»rammet.

*

Det er viktig at våre mange kampfeller og venner er påpasselige med tilsvar når lokalavisenes redaktører mellom lager søplekasser av avisene sine. Selv om vi ikke får så flott utstyr, så rekker nok våre ord frem likevel.

Den grå hær

Leidang er ute frå bygder og bol,

baunane kallar til småkongestemne,

kræmar og trælhund og småkongemne,

trongsyn og sjøvelsk or slott og or skjol.

No er det fred millom småjarl og Kark,

lagmenn og lovause, ransmenn og rike,

no er dei frimenn og brøder og like,

no er dei kongshird kvar rekande slark.

Dvergane aular or hellar og hol,

no er det noko å skjemma og svike,

no lyt dei hjelpe til alt som kann skrike,

spytte og sprela mot sanning og sol.

KARE BJØRGEN

.. i «Eld og Blod».

Dagbladet som gårdbruker

Dagbladet har som bekjent utmerket seg ved voldsomme angrep på bøndene, som ble kalt for dasemikler og skattesnytere fordi deres regnskaper viste at jordbruket med de produktpriser som bladet synes var for høye ikke gir dets utøvere rimelig betaling for arbeid og innsats.

Etter en penneseide med eieren av Låke gård i Nannestad lot bladet seg provosere til å overta driften av denne gård for egen regning med en forpaktningstid av tre år. Første års regnskap

foreligger nå og viser et underskudd på vel 22 000 kroner, som bladet da må punge ut med for å ha fått lov til å drive en gård på ca. 300 mål innmark ett år.

Det eneste bladet har fått til å lønne seg er grisehuset og hverken bønder eller andre observante mennesker er forbauset over det.

På bakgrunn av dette driftsresultat tør en kanskje anbefale bladet for fremtiden å holde seg til sin spesialitet. Ja, vi mener naturligvis avisdrift i sin alminnelighet.

NASJONAL SAMLING

(Forts. fra s. 1).

tikkelserie «Russland og Vi» i «Tidens Tegn». Senere utgitt i bokform på Jakob Dybwads Forlag. (1930).

I boken gir Quisling en sikkert enestående analyse av utviklingen i Sovjetunionen i årene inntil 1930, samt grunntrekkene for et alternativ til marxismen.

*

I 1931 kom «Oppfordringen til Nordiske Folkereisning» som en forløper til NS. Det var en inntrengende appell til alle nordisk beslektede folk over hele verden til å samles til vern om Vestens nedarvede kultur og sivilisasjon.

Det er forøvrig typisk at netop Carl Joachim Hambro fant det påkrevet å stå fram i Stortinget og forlange at Nordiske Folkereisning måtte bli forbutt.

Quislingsaken 1932

Det videre arbeide med denne bevegelse ble imidlertid innstillet da Quisling fikk anmodning om å tre inn som forsvarsminister i Bondeparti-regjeringen, der Jens Hundseid var statsminister. I denne stilling fikk Quisling direkte føling med anti-nasjonale og internasjonale krefter som sto bak Menstad-opptøyene i 1931. Blant mange andre klare beviser for denne landsforræderske aksjon hadde Quisling lagt fram et telegram fra Moskva, undertegnet (Peder) Furubotten, om å utvide konflikten til alminnelig opprør, — og derved bane veien for den endelige etablering av et Sovjet-Norge.

Selv etter fremleggelsen av slike klare beviser for landsforræderi og høyforræderi ble

det Quisling, og ikke disse notoriske redskaper for en fremmet stat, som ble fremstillet som en trussel mot fedrelandet. Og Menstad-saken ble innledning til en personlig forfølgelse og bakvaskelse uten sidestykke i Norges historie.

*

7. april året etter kom så den mest sensasjonelle tale som er holdt i Norges Storting. Avsløringen av de hjemlige marxisters landsforræderske virksomhet. Talens virkning var nærmest å sammenligne med et bombenedslag. Den virket som en umiddelbar vekker over hele Norges land. Ledsaget av et ramaskrik fra dem som følte seg truffet.

Etter at den nedsatte granskningskomité's uttalelse forelå, måtte Stortinget med to tredjedels flertall slå fast at Quisling hadde ført klare beviser for sine anklager.

Etter i denne sak til å begynne med delvis å være falt i ryggen av sin egen regjering, var Quisling for alltid ferdig med de gamle partier.

Nasjonal Samling står frem

Den 17. mai 1933 ble flyvebladet «Oppfordring til Nasjonal Samling» sendt ut. Det inneholdt de prinsipielle retningslinjer for bevegelsens mål og den fremtidige virksomhet.

Programmet var revolusjonerende for såvidt som det var et brudd med såvel det liberal-kapitalistiske system som det stats-kapitalistiske (marxistiske) system som utviklingen i realiteten allerede var gått forbi. Bevegelsen ble også møtte med en kompakt motstand fra samtlige eksisterende partier.

I sin endelige form ble NS program godkjendt av Det

Hovedpunkter i

Nasjonal Samlings program

En nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk. Organisering av nasjonens kultur- og næringsliv i selvstyrende legaliserte yrkes-laug. — Et riksting bestående av et Kultur- og et Næringssting.

Rett og plikt til arbeide for enhver. Stat og kommune skal ikke drive næringsvirksomhet hvor ikke sterke samfundsmessige hensyn krever det. Kooperasjonen skal være upolitisk.

Utarbeidelse av en landsomfattende plan for full utnyttelse av landets muligheter, en plan som trygger den enkeltes tiltak og eiendomsrett.

Streik og lockout forbys. En Arbeidets Lov fastsetter såvel arbeidernes som arbeidsgivernes rettigheter og plikter, hvordan tvister i arbeidslivet avgjøres ved forhandlinger.

En nasjonal bondepolitikk som trygger en fri og selvstendig bonde- og småbrukerstand, letter nydyrking og bureisning.

Fiskerne støttes ved hjelp til organisert samdrift, modernisering av oppbevaringsmåter, effektivt vakhold mot fremmede trålere.

Den enkeltes ansvar for å berge seg selv skjerpes. Barnetrygd. Folketrygd. Vern om folkeetten. Vaneforbrytere, sinnssyke og arvelig belastede som etter sakkyndiges mening ikke kan få sunne barn, berøves forplantningsevnen.

Kristendommens grunnverdier vernes.

Fritt åndsliv med organisert selvstyre, under statens tilsyn og kontinuerlig støtte.

Presse, teater, kringkasting, film og andre kulturformidlere skal fremme nasjonens interesser.

Forsvaret styrkes, særlig sjø- og luftforsvaret.

Utenriktjenesten gjøres praktisk og effektiv, med klare linjer for en målbevisst nasjonal handels- og utenrikspolitikk.

Norges interesser i polarstrøkene hevdes våkent og sterkt.

Utenrikspolitikken skal søke tilknytning til kultur, rase og interessebeslektede folk verden over, for særlig på denne felles grunn å gjøre vår innsats i folkenes verdensfellesskap.

Tysk minnesmerke over norsk «nøytralitet» i Jøssingfjord.

drift, forkynner gudløshet og omskaper menneskene til effektive roboter i et maursamfund,

— et program bort fra internasjonalsismen og kosmopolitismens bevisste utslettelse av de enkelte lands og folkeslags nasjonale kultur og særpreg.

— et program som streber henimot et organisert samarbeide mellom de nasjoner og kulturer som hører naturlig sammen, — i Nasjonal Samlings program utformet på grunnlag av Nordiske Folkereisnings ideer, et samband av alle nordisk beslektede folk og stater. (I motsetning til den overnasjonale «En Verden» Organisasjon, som fører til umyndiggjørelse av de nasjonale stater, og den internasjonale kommunismens totalitære stat som allerede omfatter en fjerdepart av vår klode og hvis videre mål det aldri har vært lagt skjul på: den maktfullkomne verdens sovjet-republikk).

Det var med store betenkeligheter NS ledelse gikk til deltakelse i valgkampen i 1933. Men utviklingen både innenlands og utenlands var allerede på det tidspunkt så foruroligende at ledelsen trass i det svakt utbygde parti-apparat ville prøve et framstøt.

Det viste seg straks, at om de allerede eksisterende partier var aldri så uenige seg imellom, så var de denne gangen enig om en ting: at Nasjonal Samling måtte slås ned, om nødvendig med alle midler. De tusener av NS-medlemmer som strømmet til fulle av begeistring og tro, var forberedt på litt av hvert, ofte gikk det uå livet løs. Men ikke mange var forberedt på at valgkampen skulle anta så groteske former. En stinkende strøm av de uhyrligste bakvaskelser fra borgerlig såvel som marxist-

Også de en alen lange — —

Kongelige Justisdepartement i 1934.

Nasjonal Samlings mål var å erstatte de partipolitiske partier med folkevalgte representanter for yrkene, henholdsvis de materielle yrker og åndslivets organisasjoner. Folket skulle velge sin representanter til statens styre gjennom sine faglige organisasjoner. Stortinget erstattes av et RIKSTING, bestående av et Nærings- og et Kultursting. En ordning helt overensstemmende med Grunnloven og intet brudd på de herskende demokratiske rettigheter forsåvidt som den var basert på alminnelig stemmerett. At den enkeltes ansvar (og myndighet) ble øket, endrer ikke dette.

Det var alt i alt et program med nyskapende konstruktive ideer som pekte mot en moderne løsning av en ny tids-epokes stadig mere påtrengende problemer, en løsning bort fra de snevre parti- og klasseinteresser, bort fra et innkapslet «borgerlig» system som hadde overlevet seg selv og var i indre oppløsning, bort fra et «folkestyre» der parti-apparatene hersker diktatorisk,

— et program med et tidsmessig alternativ til et internasjonalt og anti-nasjonalt politisk system som i sin konsekvens må føre til statskapitalistisk maktkonsentrasjon, til den totalitære stat som kveler menneskeånden og den personlige opp-

gjennom femogtyve år

tisk-kommunistisk hold, overfall, steinkasting, boykot og terror. Der var aldri noe forsøk på en saklig imøtegåelse av NS program, alltid skjellsord, forvrengning og bakvaskelse. Et stemmetall på knapt 30 000 strakk imidlertid ikke til for noe mandat med den gjeldende demokratiske valgordning.

*

Valgkampen i 1936 ble stort sett en gjentakelse av den i 1933: skjellsord, bakvaskelse, fortielse, forvrengning, overfall, steinkasting. Som en kjempesensasjon gjennom den samlede presse fra nord til syd ble gjengitt en trussel Quisling skulle være kommet med under et foredrag i Åmli. Ideen var utgått fra stedets mest aktive kommunist og lød slik: «Når vi (NS) kommer til makten skal hodene rulle i Norge». Det skremte jo nesten vettet av folk. Det Quisling sa var imidlertid: «hvis kommunistene kommer til makten vil hodene komme til å rulle slik det skjedde da bolsjevikene kom til makten i Russland».

Dette enkelttilfelle nevnes fordi det er typisk for de metoder som ble brukt, og det bør kanskje tilføyes at de borgerlige aviser (som kalte seg antikommunistiske) deltok i denne kommunistinspirerte hets mot Quisling.

*

Fra 1933 til 9. april 1940 ble av NS ført en aldri opphørende kamp mot forsvarsødeleggelsen, for en konsekvent hevding av vår nøytralitet overfor enhver mulig angriper, slik regjeringen også var programforpliktet til, men forsømte med alle mulige midler. Og før styrkelsen av vårt forsvar, slik at Norge på samme måte som under 1. verdenskrig kunne forsvare landet mot nøytralitetskrenkelser og hindre det i å bli trukket inn i et nytt stormaktsoppgjør. Noe det er særlig påkrevet å minne om på bakgrunn av det sjofle knep som ble tatt i anvendelse 9. april 1940 ved å gjøre Vidkun Quisling ansvarlig for at Norge ble trukket inn i krigen og besatt av en fremmed makt.

Samtidig med NS' årelange kamp for nøytraliteten og forsvaret gikk myndighetenes systematiske og tilsiktede lammeelse av forsvaret for å legge vårt land åpent for den ene krigførende part.

Og takket være dette lenge forberedte forrederi slapp tyskerne inn i landet i løpet av én natt, og praktisk talt uten motstand.

Og hvem sto bedre til for hugg enn Quisling og NS?

Hva kunne lettere bortlede oppmerksomheten fra de skyldige i dette statsmaktens lenge forberedte forrederi

bak ryggen på det norske folk?

Forvrengning og bakvaskelser fulgte således alltid samme mønster fra Menstad-saken i 1931 til rettssvikoppjøret i 1945.

Okkupasjonsårene

Den tyske okkupasjon var en ulykke for NS og av Vidkun Quisling fra første stund sett på som en nasjonal katastrofe. Selv om det måtte fortonne seg som en fordel når ulykken først var ute, at det var disiplinerte tyske tropper som besatte vårt land og ikke fransk-britiske-serbiske soldater uten tyskerne eksemplariske disiplin.

Da de skyldige i katastrofen, fra landets høyeste embetsmann til regjering, Storting og ledende funksjonærer i stats- og kommuneadministrasjonen forsvant fra Oslo natten til 9. april sto hovedstaden uten lovlige myndigheter. Der var ingen tilbake som kunne vareta befolkningens tarv, ingen som kunne forhandle med de tyske militære sjefer. Bare Oslo's politimester Welhaven var der til å ta imot de fredelig innmarsjerende tyske troppene og med sin ridende avdeling å vise «fienden» vei gjennom Oslos gater.

Men hvem skulle vareta befolkningens interesser overfor den tyske Wehrmacht? Hvem skulle fortelle Oslo innbyggerne hvordan de skulle forholde seg? Skulle de nedlegge arbeidet? Skulle de kjempe? Og

i tilfelle med hva? Skulle de alle sammen rømme nordover? Eller skulle de legge seg ned å dø? Var det noen av de lovlige innsatte myndigheter som bekymret seg om befolkningens være eller ikke være?

Den tyske hærledelse ønsket en ordning overensstemmende med anerkjente militære og folkerettslige bestemmelser som også Norge var høytidelig forpliktet til å respektere. Men alle folkevalgte myndigheter var forduftet. Under slike forhold blir det gjerne opprettet et militærdiktatur som umyndiggjør befolkningen, såfremt det ikke er mulig å etablere en eller annen instans som kan vareta det okkuperte områdes tarv. I en slik situasjon er det at Grunnlovens nødsforordning trer i kraft. Og det var i kraft av denne at Vidkun Quisling, meget mot sitt eget ønske, gikk med på i all hast å etablere en midlertidig regjering til å forhandle med tyskerne, den 9. april 1940.

Det må tilføyes at Quisling, med tyskernes godkjennelse, gjorde hva han kunne for å få Kongen til å vende tilbake og få etablert en ordning, i likhet med den danske. Men alt forgjeves.

Regjeringen Nygaardsvold og dens «stab» fortsatte sin stadig raskere flukt mot nord, etter at også en av dem, Carl Joachim Hambro i nattens mulm og mørke

(Forts. s. 7).

En av de unge som ofret livet

Blomster på Per Wangs grav.

I dag på Nasjonal Samlings 25-årsdag er det naturlig å minnes også den skare av staut, idealistisk ungdom som fulgte Quisling og partiet. Vi som har overlevet er blitt eldre og gamle på disse årene, men de unge som ofret sitt liv på slagmarkene i Øst lever i vårt sinn og minne som evig unge.

En typisk representant for disse unge var Per Wang som falt på Østfronten 23. april 1942 som Unterscharführer i Legionen, 26 år gammel. Hans navn er uøselig knyttet til partiet og dets historie. Fremfor alt kjempet og stred han for Ungdomsfylkingen, først som fylkesleder i Stor-Oslo og fra 1939 som propagandaleder i NSUF landsledelse. Også den Frivillige Arbeidstjeneste tok han interessert del i, blant annet som leder av leiren i Eidanger i to somre. Han satt også i flere år i ledelsen av Landsungdomslaget.

Vi gjengi her noen linjer av et brev fra Per Wang, sendt fra fronten hjem. Det gir et inntrykk av det som levte i hjertene på våre unge frivillige kamerater:

«Vi må aldri glemme å se storheten i det hele, storheten i den kamp vi fører. Når vi dag ser stolt ungdom med tro og seiersvilje kaste seg helt og fullt inn i kampen,

når vi vet at kamerater går i døden med Norge i sine hjerter og Quisling på sine lepper, blir ikke da visse ting i vår nærmeste nærhet bitte, bitte små? Det skjer store ting overalt i verden i dag, og jeg er glad for meget, glad for den oppdragelse mine foreldre har gitt meg, som førte meg direkte inn i Nasjonal Samling, glad for min herlige ungdomstid i NS, glad for at jeg i dag med stolthet kan kalle meg soldat i den idealistiske hær av unge menn og kvinner som står oppmarsjert, ikke så meget mot bolsjevismens barbari som det sies i propagandaen, men for et Europa der ungdommens glød og beugelstring bestemmer fremtiden, der ungdommen kjemper for lykkelig fremtid for sitt folk. Jeg har allerede trodd på udødeligheten, men aldri så klart som nå sett at udødeligheten har sitt klareste uttrykk i et folk hvor slekter fødes og mennesker dør, men ett er evig — folket. Og det norske folk, vårt norske folk vil aldri dø. Det kan aldri dø. Vi kan og vil det, men aldri Norge. Vidkun Quisling har brakt dette til oss og til hele det norske folket og for dette vil det udødelige norske folket stå i evig takknemlighetsgjeld til ham. Å, hvor glad jeg er for å kunne kalle meg Quislings mann!»

NS Ungdomsfylking

Krigen i Norge 1940 - 1945

La en komité revidere de verste feil i Undersøkelseskommissjonen av 1945

Fra en amerikansk venn har vi mottatt følgende:

Med den litteratur som nå foreligger til belysning av krigen i Norge 1940 er det klart at planene først var utarbeidet i den franske generalstab i den hensikt å få åpnet en front i Norge. Se den franske, engelske og amerikanske litteratur om dette.

På forskjellige måter forsøkte man å få Tyskland til å angripe hele Skandinavia, men hvis Tyskland ikke turde gjøre det, hadde de allierte en sekundær plan som gikk ut på at de skulle landsette tropper i Syd-Norge og derfra angripe Tyskland som de på den måte kunne tvinge til å opprette en nordfront med tropper som Hitler da delvis måtte ta fra den franske front.

Den første del av planen (et provosert tysk angrep) kunne de allierte ikke godt nevne for de norske myndigheter. Derimot er det grunn til å tro at de allierte lot Norge forstå at de av forskjellige grunner (også av omsorg for Norge) så seg nødt til å landsette tropper i Syd-Norge og at regjeringen av hensyn til Norge måtte sørge for at det ikke ble gjort motstand. Den lureste måte å imøtekomme dette krav på var å la være å sette opp et forsvar. Den svenske regjering satte opp sitt forsvar i Nord-Sverige og tvang dermed Vestmaktene til å oppgi sitt spill med Sverige, men den norske regjering lot Norge ligge åpent med bare noen ubetydelige vakter her og der. Dette var en invit til Tyskland til å angripe — samtidig som Norge ble helt maktesløst og måtte be vestmaktene om hjelp for en hver pris. Hadde den norske regjering, som den pliktet — satt opp det forsvar den hadde, så er det nokså utelukket at Tyskland hadde angrepet. Men hvis angrepet likevel kom så hadde det norske forsvar sikkert greid å interne de forholdsvis små styrker som kom etter hvert som de landet. Altså ved tidlig mobilisering. Helst like etter Altmark-affæren. Norge hadde vært neutralt.

Quisling og NS sa at Norge måtte sette opp et sterkt forsvar. Quisling anmodet kongen om å skifte regjering bl. a. fordi den ikke ville sette opp tilstrekkelig forsvar. Regjeringen kunne fått krigsfaren bekreftet ved å spørre generalstab, men regjeringen ville bare stole på Englands beskyttelse. Dette var en invit til den franske generalstab til å fortsette sin

planlegging av en ny front i Norge. Mens de norske politikere ville stole på en engelsk beskyttelse — planla den franske generalstab å få flest mulig tyskere inn i Norge. Det måtte ikke legges ut miner eller være et forsvar som kunne hindre tyskerne i å komme inn i Norge. Da de allierte var sikre på at tyske styrker angrep Norge sendte de iland igjen de tropper som de hadde brukt til å provosere tyskerne med, og lot Norge i stikken. Samtidig lokket de Norge til å ta kampen opp og de allierte lovet øyeblikkelig hjelp, men de mente det ikke. Politikerne bet på dette agn og satte kampen igang til tross for at Quisling forklarte dem at det var en forbrytelse. For å hindre denne forbrytelse prøvde Quisling å danne regjering som den siste og eneste utvei. Så langt er historien nokså klarlagt.

Men når det gjelder de ulovlige handlinger og forbrytelser som ble begått fra 8. april og utover, så er det ikke klart hvor meget av dette som var planlag av vestmaktene og utført av de norske politikere og hvor meget de norske hadde funnet på av seg selv.

Det synes utenfor tvil at det var den franske plan å få den norske regjering til å stille tropper så de kunne få en ny front i Norge, og at når krigen ebbet ut her, så skulle denne regjering og stortingspresidenten for en hver pris føres over til England for å benyttes videre i de alliertes tjeneste. De greide det. Herrene var så kompromitert at de turde ikke for sitt liv bli i landet slik som Quisling. Var «Elverumsfullmakten» planlagt i Paris i forbindelse med regjeringens overføring til England?

Var det ifølge en slik plan at Stortinget ble sendt opp i ødemarken (Elverum) for å bli kvitt det når det hadde gitt fullmakt? Hambro visste sikkert at en slik fullmakt ville være ugyldig, så det kan ikke ha vært han selv som fant på det. Han oppløste Stortinget, kjørte til Stockholm og installerte seg i den engelske ambassade. Gjorde han dette av egen makt eller var han beordret av vest? Var han der for å holde en forbindelse med vest ved siden av den radiostasjon den engelske ambassade hadde ulovlig i Oslo?

Var det planlagt i vest å føre gullet til London? I følge Lie forlangte den engelske re-

Sigurd Lyngstad:

Nye vegar?

Me som ærleg meinte at NS si linje var framtids- og livslinja for det norske folk og såg vår eigen sanne nytte einast trygda ved ein samfunnspolitikk som så helle folket som ein huslyd som ikkje lenger burde vere i strid med seg sjølv, — me har vorte mistydde og skulda for det verste.

Men den realitet står fast at det beste samarbeid millom alle i samfunnet tener alle. Når samarbeidet kan bli harmonisk og minst mogeleg av friksjon, vert krafttapet lite.

I teorien er vel alle samde om at dette er rett, difor var det vel at NS-programmet i hovudsaka kom igjen i det sokalla «Fellesprogrammet».

Dei trudde vel dei gjorde det like godt som han som slakta høna som la gullegg. Men har dei nye rugehønene fått nokon gull-alder ut av

gjering straks å få overta det. Hadde regjeringen myndighet til å føre gullet ut av landet? Hadde Koht myndighet den 8. april til å beordre panserskipene å skyte på tyskere men ikke på engelske — med den følge at 4—500 marin gikk ned med skipene? Hadde regjeringen forbrutt sine embeder allerede før den kom til Elverum? Hvorfor ble ikke regjeringen skiftet på Elverum?

Når det gjalt militære ting og krig hadde regjeringen så lite innsikt i tingene at det måtte være nærmest håpløst å snakke med dem om slikt. Bortsett fra Ljungberg var der vel neppe en mann som visste forskjellen på et kompani og et regiment. De besluttet mobilisering natten til 9. april, men ingen visste om det var et kompani, en bataljon eller en brigade de ville ha satt opp. Var det vest som insisterte på å beholde disse menn som de visste kunne ledes til hva som helst? Det var ikke sikkert at en ny regjering ville la seg bruke til å holde krigen gående i Norge, eller la seg overføre til England. Jo mere ukyndig og kompromitert en regjering var dess lettere var den å lede. Var det hovedsaken for vest? Vest må ha foreslått Koht rømming. Se Derry s. 38.

Var det noe riktigere å gjøre enn det som Quisling forsøkte? Neppe.

La en komite utrede de verste feil i Undersøkelseskommissjonen av 1945

Direktoratet for fiendtlig eiendom

fikk på snuten

Hva en kan føre rettssak om i året 1958

Straks etter at engelske styrker var rykket inn i Norge i 1945 forærte en avdeling på Voss bort endel tyske matvarer til fordel for den norske sivilbefolkning på stedet. Gaven ble gitt gjennom den bolde Heimefrontsjef på stedet, overrettssakfører Mossige Nygaard, som — visstnok etter konferanse med rette vedkommende i kommunen — bestemte seg for å selge matvarene til befolkningen. Det innkomne beløp, vel 18 000

dette til gagn for det godtruanne folket? Eller har det gått med dette gode programmet som med andre gode tankar og program som ikkje er grunna på den sanne verkelegheit?

Bøndene vart lovde jamstilling, men det synest ha gått meir og meir i motsatt leid. Det har gått opp for nokre at dei har «forlova seg». (Var det Churchill som var «forlovar» — ogso for Ola Tommeliten — då han forplikta Storbritannia til å gå tilbake til gullstandarden?) Nei, bønder må heller leggje ned gardane. So her vert visst meir gråsteln og øydemark enn nokon gong! Jordbruket er valuta-tærande! Sjølv sagt! Leve rentekapitalen! Gaukungen veit me sparkar småfuglane ut or sitt eige reir. Der folk og slekter har levd i hundrader av år — i sorg og glede — funne livberging og vunne styrke både for kropp og sjel, er ikkje verande lenger. Nokre skuldar på «utviklinga». Kan ein ikkje heller spyrje kven, og kva det er, som skaper skeiv, eller rett utvikling? Å sjå det skeive, og gå inn for det rette, det er å vere på den rette sida i livskampen og i den politiske kamp.

Sigurd Lyngstad.

Post til redaksjonen

sendes under adresse postboks 3214. Hvis den adresseres til en av redaksjonens medlemmer personlig kan De risikere at den blir forsinket hvis adressaten ikke skulle være tilstede.

Altså:

Folk og Lands redaksjon, Postboks 3214, Oslo.

Observer.

kroner ble gitt til Voss Røde Kors og Heimestyrkene som erstatning for utlegg i forbindelse med frigjøringen!

Men her hadde den geskjeflige heimefrontsjefen gjort regning uten vert. Direktoratet for fiendtlig eiendom, som hittil mest har gjort seg bemerket ved eiendommelige pengetransaksjoner, var like uvitende som folk flest om Norges status som statlig krigførende, og forlangte derfor å få andel i disse penger som skrev seg fra den tyske militærmakts matvarelager. Det fikk også medhold i herredsretten — hva kan en ikke få norske retter til å gå med på i denne forbindelse? — som dømte heimefrontlederen til å betale tilbake de 18 000 kroner til staten.

Saken har nå vært oppe i Gulating lagmannsrett, som naturligvis måtte frifinne overrettssakfører Mossige Nygaard med den begrunnelse at «matvarene som Allied Commission ga bort, var ment som en spesialytelse til befolkningen på Voss. En slik ytelse til en spesiell gruppe mente retten at Allied Commission hadde rett til på det daværende tidspunkt».

Det som egentlig menes med dette, er naturligvis, at da Norge ikke var i statlig krig med Tyskland hadde det heller ingen rett til tysk militær eiendom. Det var det krigførende England som i dette tilfelle eiet også matvarene og som selvfølgelig derfor kunne disponere dem som det ønsket.

Vi viser i denne forbindelse til major Kjelstrups artikkel i forrige nummer av Folk og Land, hvor han påviser at Norge ikke har vært statlig krigførende og hevder at dette antagelig også svarer til det engelske syn. Han fortsetter: «Da englenderne i sin tur okkuperte Norge i 1945, måtte Norge som bekjent betale leie av de tyske etablissementer til England. Slik forlanger man ikke av en statlig krigførende kollega eller rettslig alliert».

Sakførereren på Voss behøver således ikke frykte for at dommen blir påanket til Høyesterett. Selv en norsk høyesterett må jo 13 år etter frigjøringseksessene ta visse hensyn til rett og sannhet.

Vår bønn:

Skriv kort og adresser brevene til redaksjonen, ikke til redaktørens privat.

NASJONAL SAMLING GJENNOM 25 ÅR

(Forts. fra s. 5).

hadde vært smart nok til å få med gullbeholdningen i Norges Bank, gull som nok kunne komme godt med i utlendigheten — trodde de kanskje. I ethvert fall forsvant gullet for alltid fra norsk jord. Det har ikke vært nevnt «landsforrederi» i denne forbindelse. Men da Quisling trådte tilbake etter i snau seks dager å ha fungert som statsminister i den provisoriske regjering 9.-14. april 1940 var han allerede utnevnt til Verdens Landsforreder Nr. 1.

Trass i at dette var en nødsregjering stablet på beina i en fart fordi den lovlige valgte regjering var forduftet. Denne provisoriske regjeringens primære mål var å redde norsk suverenitet og hindre en tysk forvaltning, og i så henseende ble der gjort underverker i løpet av denne korte uken. Samtidig gjorde Quisling alt som sto i hans makt for å få Kongen til å komme tilbake, hvilket klart fremgår av Quisling-sakens dokumenter.

Da den Nasjonale Regjering trådte tilbake 14. april ble den etterfulgt av et «Administrasjonsråd». Dermed gikk suvereniteten tapt og splittflagget, symbolet på vår nasjonale suverenitet, ble firet på alle offentlige bygninger.

Norge hadde ikke lenger noen regjering til å varetta folkets interesser overfor okkupasjonsmakten. Den som hadde ansvaret for katastrofen og plikt til å bli på sin plass forsvant og ble borte i fem lange år for å komme til-

bake og dømme levende og døde.

Dette «Administrasjonsråd» gikk «fienden tilhånde» i et omfang som Quislings regjering og Nasjonal Samlings ledelse aldri ville godtatt, hverken i april-dagene eller senere.

I motsetning til de gode nordmenn hadde Quisling og hans medarbeidere et inngående kjennskap til Internasjonale Lov og Rett, og med dette våpen kunne NS føre sin aldri sviakende kamp mot okkupasjonsmaktens stigende krav.

Nasjonale Samling vokste under krigen til det inntil da største politiske parti i Norge med nærmere 60 000 medlemmer. Det ble innen NS rekke vist en enestående ofervilje når det gjaldt å redde det som reddes kunne for det norske folk under en fremmet okkupasjon. Tusenvis av nordmenn meldte seg til frivillig innsats på Østfronten. Og ingen må tro at noe normalt menneske går frivillig til slike redsler, slike savn og lidelser, daglig ansikt til ansikt med død, lemlestelse sibiriske slaveleire, «for å gå okkupantens ærend».

DE KJEMPET OG FALT FOR NORGE.

La oss imidlertid innrømme at der under okkupasjonen fra vår side ble sagt og gjort ting som kanskje kunne vært gjort annerledes, bedre eller ugjort. Også at der innen våre rekke var svarte får som brakte bevegelsen i miskredit, også rent opportunistiske elementer, medløpere

som ikke handlet overensstemmende med NS ideer og retningslinjer, at der innen våre rekke var spioner og provokatører som med hensikt brakte bevegelsen i miskredit, — også at naturen av og til kunne gå over opplyktelsen hos NS-ungdom og eldre, som følge av de aldri opphørende provokasjoner, — at «jössing-terroren» bidro til at vi måtte bruke alle som overhodet var villig til å gjøre en innsats, selv om kvalifikasjonene ikke alltid strakk til, — at vi iblant kunne være for utålmodige når det gjaldt å gjennomføre reformer vi mente var til beste for det norske folk i sin helhet.

Og der var ting som med rette kunne kritiseres, la det komme oss til gode at vi var fylt til randen med tro og begeistring for den sak vi var gått inn for: å gjenreise vårt fedrelands nasjonale selvstendighet og legge grunnen til en samfunnsform som vi var overbeviste om ville få det overveiende flertall av det norske folks tilslutning, om krigen hadde fått et annet utfall.

Og sist, men ikke minst: at over våre hoder hadde trusselen fra de røde armeers stadig dypere inntrengning i vår verdensdel, og at jössingene — i blind uvitenhet — jublet over Stalingrad og Sovjetarmeenes «befrielse» i tur og orden av: de baltiske stater, Polen, Romania, Bulgaria, Albania, Ungarn, Øst-Tyskland og til slutt Berlin.

Overfor denne dødelige trussel som mesteparten av det norske folk senere har fått øynene opp for, skulle det være lettere å forstå at den iblant kanskje noe utfordrende holdning hos den enkelte ikke skyldtes iver i tyskernes tjeneste, men en brennende trang til å gjøre det man mente var til det beste for et folk, hensatt i en nesten utilregnelig tilstand av hat, og som følge av den systematiske hets-propaganda fra London. En hets som åpenbart ikke tjente NORSKE interesser, men stormaktenes.

Selvsagt ble der gjort feil men der ble også fra NS side utrettet store ting ved å hindre den arbeidsløshet som etter oppfordring fra London søktes provosert gjennom is-fronten, ved sabotasje, ødeleggelse av fabrikker og på mange andre måter, og ved å hindre den stadig truende hungersnød som «våre venner» i Vest søkte å fremkalle, med hjelp av «gode nordmenn». I årevis levde vi på randen av den hungersnød, som NS-myndigheter førte en utrettelig kamp for å hindre.

Vi har ingen grunn til å unnskylle oss for at vi sto imot dette vanvidd.

HAR DE VONDE BEN?

Gå på Eskimo ortopediske innleggssåler med regulerbare puter for plattfot og tverrplattfot. Egen oppfinnelse.

Mønsterbeskyttet. Putene kan reguleres individuelt. Dame kr. 10.00. Herre kr. 12.00 + porto, i postoppkrav, oppgi skoens nummer, og tynne eller tykke såler.

Eskimo innleggssåler er uunnværlig for Dem.

HERRMAN STØTTUM, Grensen 5/7, II, Oslo.

Nedre port, oppgang D. Tlf. 33 24 44.

Den nordiska tidningen

NORDISK KAMP, önskar läsare i NORGE. Prenumerationspriset är 10 norska kr. för helt år och kan sändas under tidningens adress: BOX 37 MALMÖ 1 SVERIGE.

Oslo Stigefabrikk

Brand-, maler- og skyvestiger
oljet, m/ kadimerte beslag.

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8

Tlf. 63 88 17, priv. 67 97 79

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

HJELPEORGANISASJONEN

for frontkjempere.

Vi ber deg være med oss i hjelpen for våre krigsinvalidere. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo

Postgirokonto 18070

Benytt postgiroinnbetalingskort, det er enklest og billigst.

Quisling har sagt:

Det sanne og ekte ville ha lettere for å vinne plass i verden, hvis de som er ute av stand til selv å frembringe det, ikke var sammensvorne om ikke å la det komme opp. (Januar 1936).

Vi er prisgitt utenlandske statsmenns tåpelige vilkårlighet og uforstand, akkurat som om vi ikke skulde ha nok med våre egne. (Juli 1936).

Samtidig som revolusjonspartiet og regjeringspartiet bryter Norges nøytralitet, har dets ledere med berådd hu gjort sitt beste for å ødelegge landets forsvarsevne. — Norges nøytralitet er brutt politisk. — Vi er innviklet i en landsforrædersk politikk som fører til krig, uten på noen måte å være forberedt militært. (August 1936).

Vi krever nøytralitet. En ærlig og sterk nøytralitet. Måtte det norske folket våkne før det er for sent. (April 1938).

Vil ikke den engelske politikk om den seirer bringe Tyskland til bolsjevismen, og den røde armens invasjon i Europa gjøre slutt på den europeiske kultur og sivilisasjon? (September 1939).

Og å forstå sin tid og å ville det gode, det er enhver statsmanns plikt. Dette er også enhver nordmanns plikt. (September 1940).

Traktor-slåmaskiner

S. & S. og Raspe

bakmontert eller sidemontert.

Be om brosjyre

Betalingen kan deles.

H. SNAPRUD & CO.

MASKINER -
REDSKAPER

Kongsberg — Tlf. 885 - 248

Men la heller ingen være i tvil om at der alt i alt ble gjort en imponerende innsats fra de gamle og nye medlemmers side for under hele okkupasjonen å varetta NORGES interesser overfor okkupasjonsmaktens stigende krav, — krav som øket i styrke ettersom krigen øket i voldsomhet og omfang.

NS førte i virkeligheten en slags 2-frontkrig for å redde NORSKE interesser. Mot Vestmaktens hungerblokade

(Forts. s. 2).

Arkitekt
HUSTAD
BÆRUMSV. 5, Ø. ULLFRN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

Skriv til

Odding & Co. A/S

Postboks 6549 — Oslo

om kjøp av skrivemaskin.

Delikat reisemaskin kr. 495.—

Ellers alle størrelser i skrive og regnemaskiner

GUMMISTEMPLER

Alle arter og

størrelser

Fabrikkpris

Odding & Co. A/S

Postboks 6549 — Oslo

Husholderske

gjærne litt eldre og apsolutt pålitelig får post på middels stort gårdsbruk der husmor savnes.

Kristian Finnerud

Passebek på Ytre Sandsvær.

